

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.857 van 16 maart 2016
in de zaak A. 218.201/XIV-36.882**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 523
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 26 januari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 159.232 van 22 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 2 februari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Anders dan verzoekster voorhoudt, houdt een voorgehouden “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak” op zich geen schending in van artikel 149 van de Grondwet of van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die enkel betrekking hebben op de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste en derhalve niet op de juistheid van de motieven, noch van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet, dat enkel de bevoegdheid bepaalt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster voert verder aan dat zij bewijsstukken heeft neergelegd waaruit zou blijken “dat zij in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven wel degelijk de Eritrese nationaliteit en het christelijke geloof heeft en voor haar vlucht uit Eritrea kwam”, dat “de nieuwe gegevens [...] daarentegen ontegensprekelijke bewijzen [zijn]” dat het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters beweerd recent verblijf in Eritrea en van haar asielrelaas “een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak in[houdt]” en dat, vermits zij “school liep in Eritrea in de jaren voorafgaand aan haar vlucht en waarvan zij de bewijzen neerlegt [...], niet ernstig [kan] beweerd worden dat zij niet recent uit Eritrea kwam”.

Met die kritiek vraagt verzoekster in wezen een nieuwe beoordeling ten gronde van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is in de beoordeling van de feiten te treden en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen uitspraak met hervormingsbevoegdheid heeft gedaan, soeverein de bewijswaarde van de voorgelegde stukken beoordeelt. Verzoekster gaat overigens voorbij aan de uitgebreide concrete motivering in punt 2.4 van het bestreden arrest waarin de vraag of IdrisAwate de strijd in 1958 dan wel in 1961 begon, slechts één element vormt naast de door verzoekster niet concreet aangevochten vaststellingen betreffende haar onwetendheid over de Eritrees-Ethiopische oorlog tussen 1998 en 2000 en over de huidige verhouding tussen Eritrea en Ethiopië, betreffende haar gebrekkige kennis van de Eritrese munten en betreffende haar gebrek aan inleving in haar verhaal over de Pinksterkerk. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

3. Verzoekster verwijst thans naar een verslag dat “ondubbelzinnig aangeeft dat de onafhankelijkstrijd in 1958 begon [...] en gewapend werd in 1961 om dertig jaar te duren” en stelt dit tegenover de vaststellingen in het bestreden arrest. In het bestreden arrest wordt echter precies overwogen dat de gewapende strijd pas in 1961 begon, hetgeen dus overeenstemt met hetgeen verzoekster thans aanvoert. Verder wordt overwogen

dat verzoekster heeft verklaard “dat het gevecht begon in 1958 met IdrisAwate die de eerste kogel schoot”, dat de protectionofficer uitdrukkelijk vroeg wanneer “het gevecht” begon en dat de protectionofficer verzoekster meermaals op de inconsistentie heeft gewezen in haar verklaringen dat de oorlog 30 jaar duurde en was begonnen in 1958 om te eindigen in 1991. Vermits er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen hetgeen in het bestreden arrest wordt overwogen en de informatie die verzoekster thans bijbrengt, mist het enige middel in die mate feitelijke grondslag en is het kennelijk ongegrond.

4. Verzoekster geeft niet aan, anders dan met hetgeen hierboven is uiteengezet, hoe de overige in het middel aangehaalde nationaalrechtelijke en internationaalrechtelijke bepalingen met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien maart tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams